ARCHIVES P.C.B.
K.P.B. ARCHIEF

De Tribune

TIJDSCHRIFT VAN EN VOOR ALLE ANTI-FASCISTISCHE INTELLECTUEELEN.

1 OOGST 1942. Minimumprijs : 1 Fr.-

OP DEN VOORAVOND VAN EEN GROOTE KENTERING.-

De komende weken en maanden zullen van kapitaal belang zijn, niet alleen voor den afloop van den huidigen oorlog, maar ook voor de verdere evolutie van de wereldgeschiedenis. Een groote kentering kondigt zich aan en stemt ons meer dan ooit hoopvol. Het jaar 1942 zal ons de bevrijding brengen van de afschuwelijkste terreur, van het meest drukkende juk, dat ons volk ooit gekend heeft.

Voorzeker, wij weten maar al te best, dat er af en toe, hier en daar ontmoediging intreedt. Zoowel in Noord-Afrika als op het Oostfront blijkt het, dat de Duitsche kracht nog heelemaal niet uitgeput is. Evenmin als de momenteel ontmoedigden, onderschatten wij de macht van de Duitsche oorlogsmachine. Wij weten, dat ze over de arbeidskrachten van geheel Europa beschikt, over de bewapening van 20 landen, over den steun van vijf hulplegers en van de verraderselementen uit een tiental landen. Maar we weten ook dat de arbeidskrachten van Europa door ondervoeding gestadig verzwakken, dat de sabotagedaden zich op steeds grooter schaal voordoen, dat de moeheid en ontmoediging bij den Duitschen soldaat onafwendbaar begint te knagen en wij weten, dat de verraderselementen der geknechte landen zich meer en meer geïsoleerd voelen van hun volk, dat snakt naar bloedige wraak. Wij weten verder dat het Roode Leger dapper is en goed bewapend; dat de reserves van de Soviet-Unie nog steeds heel groot zijn en de strijdwil van de Sovietburgers niet vermindert, maar stijgt, in uren van groot gevaar.

Wij deelen heelemaal niet het scepticisme van sommige twijfelaars, betreffende het tot standkomen van het tweede front. Wij zijn ervan overtuigd, dat het nog dit jaar zal gevormd worden: én omdat het voor het Engelsch Imperium een dringende noodzakelijkheid is, én omdat het, dank zij de Amerikaansche hulp, een militaire mogelijkheid wordt, en last not least, omdat die zaak in Londen en Washington met Molotow reeds beslist werd.

Trouwens, de Duitsche propaganda laat niet veel twijfel over. De artikels van Goebbels bereiden de openbare opinie voor op de komende gebeurtenissen. Goebbels schrijft uitdrukkelijk, dat een landing van de Engelschen in West-Europa niet uitgesloten is. Hij is er natuurlijk(!) van overtuigd dat de Engelschen er met brio zullen afgeslagen worden. Maar anderzijds nochtans geeft hij toe, dat zekere "aanvankelijke Britsche successen" best mogelijk zijn.

Goebbels bedreigt verder de bevolking der bezette landen, geen hulp aan de bevrijdende bondgenooten te verleenen. De bedreiging is vruchteloos. Pierre Daye in "Le Nouveau Journal" wil de menschen terroriseeren door het voorbeeld van St-Nazaire.

Welnu, Pierre Daye en rotgenooten, St-Nazaire is een les geweest voor ons, maar ook voor U! St. Nazaire wijst er op, dat we geen onbezonnen, overhaaste, onverantwoordelijke daden mogen stellen, dat we geen nutteloze slachtoffers mogen maken; maar St. Nazaire bewijst tevens hoe spontaan, hoe geestdriftig de bevolking zal opstaan, zoodra de mogelijkheden daar zijn! St. Nazaire bewijst, dat de onderdrukte volkeren hun bevrijding niet verwachten als een geschenk van den hemel. Zij rekenen niet alleen op den heldenmoed van den Rooden Soldaat en de komende hulp van de bondgenooten, maar zij zijn bereid, ook zelf hard te vechten en te offeren voor eigen bevrijding!

St. Nazaire bewijst ten slotte, Pierre Daye en rotgenooten, hoe rap en afdoend de bevrijde volkeren met de verraders zullen afrekenen!

WALTER WEYLER EN DE "REICHSSPRACHE".

Walter Weyler mag niet langer schrijven in "Volk en Staat", omdat hij in de Brüsseler Zeitung een artikel publiceerde, waarin hij betoogde, dat het Duitsch in Vlaanderen binnen afzienbaren tijd de eenige beschaafde omgangstaal zal worden. Daarmede heeft "alter Weyler de ware bedoelingen van de Duitsche "Neuordnung" maar al te duidelijk onthuld. Dat is hoogst ongewenscht. Bovendien verwerpt hij de formule "onverfranscht, onverduitscht", als verouderde humbug. Maar Walter Weyler vergeet, dat V.N.V. deze formule ter misleiding van de dwaze volgelingen van den "Leider" nog steeds van doen heeft. Omwille van die "gaffe" mag Weyler niet meer schrijven in Volk en Staat. Een jammerlijk verlies voor dit hoogstaande kultuurblad!.

VRIJHEID VAN KRITIEK.-

De graad van toegelaten kritiek in een bepaald sociaal-ekonomisch systeem, weerspiegelt den graad van ware democratie. Vrijheid van woord, vrijheid van krtiek, staan in rechtsreeksche evenredigheid met de mate, waarin het heerschende regime zich in zijn positie bedreigd voelt, en met de materieele welvaart der arbeidende klasse. Als laatste duidelijk bewijs voor deze stelling nemen we de evolutie, die onze "vrijheid" heeft doorloopen, sinds de bezetting van België door de Nazi's en die samengevat wordt in de formule: hoe ~~xxxxxxxx~~ kritieker de toestand voor de nzai's en hoe grooter de volksellende, hoe scherper de terreur.

Een vergelijkend onderzoek over den toestand van de vrijheid van kritiek in de Soviet-Unie en in de fascistische landen is bizonder leerrijk. Het bewijst ons, dat ten overstaan van onze burgerlijke democratie van vóór 1940, de socialistische soviet-democratie een geweldige sprong voorwaarts beteekent, terwijl het fascisme daarentegen het meest rotte en meest reactionnaire imperialisme vertegenwoordigt.

De kritiek bij de fascisten wordt beperkt binnen heel enge grenzen en luistert naar strang omschreven wetten en vele stilzwijgende overeenkomsten. Wie deze met de voeten treedt, die den moed heeft om zich van de juistheid der fadcistische beweringen te overtuigen, wordt door de fascisten als verrader gebrandmerkt en als dusdanig behandeld. Het vrije onderzoek is voor de fascisten een verderfelijk begrip, dat uit den geest dient gebannen.

De fascistische kritiek is uitsluitend naar buiten gericht. De schuld over bepaalde mistoestanden wordt geworpen op het buitenland (Versailles, Engeland, U.S.A., U.S.S.R.), op andere volkeren (Joden), of op het verleden (democratisch regime). Deze naar-buiten-gerichte, felle kritiek heeft tot heimelijk doel de aandacht der arbeidende massa's van de ware schuldigen en van de eigen mistoestanden af te leiden. Deze negatieve kritiek beteekent eenvoudig misleiding.

In de Soviet-Unie integendeel neemt de kritiek het karakter aan van een zelfbespiegeling, van autokritiek, die in de eerste plaats naar binnen gericht is, op hetgene zelf verwezenlijkt werd, op eigen menschen en instellingen, op de dragers van het vertrouwen der arbeidende klasse. Aldus heeft de Soviet-Unie, als nieuwe maatschappelijke structuur, ook aan nieuwe vormen van kritiek het leven geschonken.

Bij de fascisten worden de toegelaten oordeelvellingen uitsluitend van boven af gedicteerd; door de hoogste instanties- en uitsluitend door hen- worden de meeningen bepaald. De massa wordt als politiek en moreel onmondig en minderwaardig beschouwd. De verantwoordelijkheid bestaat alleen naar boven.

In de Soviet-Unie gebeurt de kritiek van de basis uit, van de arbeiders zelve. Verantwoordelijk is men niet alleen tegenover de hoogere functionnarissen, maar voornamelijk tegenover de basis die de verantwoordelijkheid toevertrouwde. Daardoor is elkeen en alles voor kritiek vatbaar.

Bij de faciston de partijleiding onfeilbaar; kritiek op de leiding wordt zwaar gestraft, dikwijls met den dood. Blind gehoorzamen, " nicht raisonnieren" zijn de eerste vereischten die aan elken burger gesteld worden.

In de Soviet- Unie is de kritiek niet alleen een recht maar tevens een plicht. De kritiek dient om uit de fouten te leeren. Een Soviet-burger, en vooral een kommunist, mag rust nog duur kennen, mag nooit tevreden zijn, zoolang de ideale samenleving niet verwezenlijkt is.

Het fascisme koestert een geweldigen angst voor de kritiek en de politieke mondigheid der massa. Het verbiedt daarom het lezen van ongecensureerde boeken, het beluisteren van niet gecontroleerde radio-uitzendingen, enz. Alle kennisname met tegengestelde opinies of stelsels wordt angstvallig vermeden.

Het kommunisme integendeel zocht overal contacten, heeft geen angst om de stellingen der geopposeerde politieke structuren te onderzoeken.

Kunt ge U voorstellen, dat in Duitschland vrij te verkrijgen zouden zijn, de werken van Marx, Engels, Lenin, Dimitrov en de andere grondleggers van het socialisme ? Nochtans vinden wij in de bibliothcken der Soviet-Unie voor iedereen beschikbaar:"Mein Kampf " van Hitler, "Der Mythus..." van A.Rosenberg, "Reden" van Goering, enz. (dit volgens verklaringen in Juli 1940 van Duitsche soldaten en N;S;K;K;-ers).

De vrijheid van kritiek is een der peilers, waarop de U.S.S.R. haar hecht gebouw heeft gebaseerd. Elkeen heeft het recht vrijuit zijn motiveerbaren blaam te verkondigen in de partij- of in de andere vergaderingen van fabriek, dorp, holkher, enz. Slechts narijp beraad en kameraadschappelijke diskussies wordt door stemming uitgemaakt of het verwijt gegrond is.

Op de partij- vergaderingen moet het leven van elk lid een open boek zijn, waaruit elkeen hardop mag lezen: de luiheid van A, de onbezorgdheid van B, de oneerlijkheid van een derde, de dictatoriale neigingen van een vierde. De aangeklaagde luistert, verdedigt zich, bekent, motiveert, antwoordt met een aanval:het rekwistorium is een kameradenplicht. Het gebeurt "sans rancune" daar de leden goed weten, dat er geen persoonlijke veeten ten grondslag liggen, maar aan de beoordeeling wel de bezorgdheid voor elkaar en de liefde tot het grootsche doel: het communisme, dat de volledige vrijmaking van het individu beoogt.

Deze autokritiek blijft niet beperkt tot de partij.Zij wordt systematisch bij de arbeiders aangekweekt, amdat de socialistische maatschappij slechts gedragen kan worden en vervolmaakt, door menschen, die zelfkennis in bijna volkomen mate bezitten.

Zoo worden er in de bioscopen vertooningen gewijd aan kritiek. Zeer bevattelijk opgesteld, onderlijnt het programma zonder genade alle fouten, door leiders, personneel en arbeidende massa zelve bedreven.

De band vertoont arbeiders, die in de fabrieken rooken, "Soviet"-spelen, ronddwalen, tijd verspillen, in plaats van te arbeiden; vertoont een lid van de stootbrigade, die stiekum zijn vodka snoept enz. enz. Onder de oogen van het publiek worden de hoopen afval, onbruikbare en verknoeide stukken van een werkhuis opgestapeld. Het commentaar is eenvoudig, bondig en beklemmend door zijn openhartigheid: Schande over hem, die op zulke wijze zijn arbeid vernalatigt; Schande over die daar! Door de onbekwaamheid van deze hebben wij duizenden en duizenden verloren!

Het resultaat voor de Soviet-Unie, laat niet op zich wachten: er bestaat nu in de Soviet-Unie een soepele, eerlijke, werkzame administratie volledig in dienst van, en gecontroleerd door de arbeidende massa.

Tracht U eens even in te beelden, dat wij hier langs het witte doek de fouten en slordigheden van Winterhulp zouden willen aantoonen, de verkeerd gerichte aktiviteit van zekere maatschappijen, de wanordelijkheden en onverantwoordelijkheden van het bureaucratisch systeem!

Een ander voorbeeld van autokritiek vinden wij terug in de fabrieken zelve: elke nijverheidsinstelling heeft haar "muurdagblad", waarin de resultaten van de verloopen arbeidsprestaties zijn aangeduid per " ploeg ".Onder elke rij cijfers staat den naam van den verantwoordelijken productieleider en boven deze rij staat afgebeeld: een vliegtuig, een auto,..een ezel, een slak.... Men kan zich inbeelden, welke verheugde of duistere tronies de "ploegen" trekken, als ze de klassificatie zien van hun arbeidstempo. Het gevolg van deze autokritiek is: een verhoogde en verbeterde productie voor de gemeenschap en een durende en snelle stijging van de arbeids praestaties; het ontstaan van de stootbrigades en van de Stachanow beweging; het inloopen en voorschieten der Soviet-productie op deze der kapitalistische landen.

Het beste bewijs dat de kritiek bestaat in de Soviet-Unie wordt ons door haar tegenstrevers en Wit-Russen zelve geleverd: Zij roepen en tieren, als een heftige diskussie het gansche Soviet-volk in spanning brengt en verklaren: " ziet ge nu wel, dat het niet goed is onder het bolsjewisme "! Maar deze blinden vergeten één ding: dat het socialisme nog in opbouw is, het aebeidense volk alles te vertellen heeft over de te volgen politiek in de Soviet-Unie, zich geweldig inspant om zijn doel zoo vlug en zoo zuiver mogelijk te benaderen, en er heelemaal niet aan denkt een ander politiek regime in het leven te roepen, nu het endelijk zijn politieke mondigheid verworven heeft.

Het recht van kritiek tegen de hoogste instanties vinden we zelf in de grondwet van 1936 vastgelegd: een Soviet-afgevaardigde die de belangen van zijn volk niet meer begrijpt, zijn plichten verwaarloost, vadsig wordt en zijn werk verzuimd, kan door de kiezers afgesteld worden.

In het recht van kritiek en in de welbegrepen doorvoering van de autokritiek, ligt een der sterke fundamenten van de gezonde volksbewegingen der Soviet-Unie. Elke arbeider wordt de gelegenheid gegeven en als plicht voorgehouden, actief deel te nemen aan den opbouw en de contrôle van de nieuwe socialistische maatschappij. We twijfelen dan ook geen oogenblik aan de uiteindelijke overwinning van de Soviet-Unie op het fascisme, evenmin als we er aan twijfelen, dat het licht sterker is dan de duisternis.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Enkeling en Maatschappij

Het socialisme brengt niet alleen een nieuwe produktiewijze en een nieuwe verdeeling der goederen, maar uitstralend naar alle gebieden van het leven- schept het tevens geheel nieuwe verhoudingen van enkeling tot gemeenschap, van mensch tot massa, van individu tot kollektief.

Over dit laatste probleem heerschen er vele verwarde begrippen. Maar al te vaak wordt het boljewisme voorgesteld als vergruizing van het initiatief, vernietiging van het individu of nivelleering naar omlaag. Wij wenschen hier kort deze verkeerde opvattingen recht te zetten.

Bizonder gaarne schermt het facisme met de formule:"het individu in dienst van de gemeenschap." Het facisme heeft dit slagwoord overgenomen uit de socialistische ideologie, maar den inhoud ervan totaal vervalscht. Voor het fascisme beteekent deze formule eenkel een demagogische phrase, die het noodig heeft om de waarheid te verdoezelen over de ware verhoudingen in de kapitalistische maatschappij. "Het individu in dienst van de gemeenschap" beteekent voor het fascisme dat de massa individuen, die de arbeidende klassen uitmaken, geen rechten maar slechts plichten hebben, niet langer mogen denken aan verdienen maar aan dienen, geen eischen mogen stellen aangaande loonen maar zich moeten opofferen, niets mogen nemen maar alles moeten geven. En voor wie al die plichten, voor wie al dat dienen, al die opofferingen, al dat geven ? " Voor de gemeenschap " zeggen de facisten, die ze dan verder al naar gelang de omstandigheden specifieeren als

" vaderland"," volk", "Duitschland", "Vlaanderen" of "Europa"! Onderzoekt men echter verder het wezen van die "gemeenschap" die alles vraagt en niets geeft, dan vindt men de "gemeenschap" der bankiers en trustmannen !

In scherp kontrast hiermee staat de socialistische inhoud van onderhavige formule, zooals die in de Sovietmaatschappij verwezenlijkt wordt. Niet meer het geluk, de ontwikkeling en het slagen van de "gemeenschap" der kapitalisten is hier het doel, maar het geluk , de ontwikkeling en het slagen van de geheele gemeenschap wordt nagestreefd.Niet weinige enkelingen, maar alle enkelingen worden hier als uitcindelijk doel gesteld.

Met het oog daarop bestrijdt het boljewisme het individualistische, niet het individu. Met andere woorden de kommunisten achten het als vanzelfsprekend dat er onder de menschen altijd individueele verscheidenheden zullen zijn, en dat het dwaas en zinloos zou wezen, deze uit den weg te willen ruimen, geen kommunist stelt zich de menschheid van de toekomst voor als een kudde schapen. Onderdrukt wordt alleen de individualisische kultiveering van de individueele verschillen. Men erkent het individu als gegeven feit, maar bestrijdt het individualisme als tendens.

Ekonomisch en maatschappelijk openbaart deze tendens zich als een streven om zichzelf te bevoordeelingen ten koste van anderen. Op cultuurgebied bevestigt hij zich bij onze intellectueelen als een ongezonde neiging om " persoonlijk-zijn " te verwarren met zich afwijkend, onbegrijpelijk, zonderling voordoen.

Uit het probleem individu en kollektief ontwikkelt zich op dit oogenblik het feit elite en massa.

Waarin bestaat het onderscheid tusschen de elite zooals zij zich bij de Soviets ontwikkelt en bijvoorbeeld het Duitsche ambtenaren- en officierenkorps. Dit laatste is een kaste geworden, door geboorte, opvoeding en traditie afgescheiden van en verheven boven het volk. De nieuwe Soviet-elite is volgens haar wezen niet exclusief maar ten nauwste met de massa verbonden. Zij zelf stond er midden in, twee weken, twee maanden, hoogstens enkele jaren geleden. Zij werd in een gestadig filtreeringsproces uit haar voortgebracht en telkens weer met het bloed van de massa vernieuwd. Van een lid van de communistische elite wordt in de eerste plaats geeischt: verantwoordelijkheidsbesef tegenover de te leiden massa. Er bestaat geen fundamenteeler vergrijp voor een lid van deze elite dan " aan de massa te ontgroeien ". Wie zich beter acht dan deze massa, wie zij werk niet ter wille van haar maar terwille van zichzelf doet, niet alleen om stoffelijke voordeelen maar bijvoorbeeld om zijn eerzucht te bevredigen, wie hoogmoedig en onverdraagzaam is, wie bevelen wil zonder uitleg te geven, wie van leider tot bureaucraat wordt,- zij allen ontgroeien aan de massa. In de pers en de litteratuur, door het tooneel en de radio, op alle mogelijke wijzen wordt tegen dit gevaar, zich van de massa te vervreemden, gewaarschuwd. Zoodra zich hiervan de eerste teekenen bij iemand vertoonen, tracht men hem, door hem terug te zetten in ondergeschikt werk in industrie en landbouw, op gelijke hoogte met de andere arbeiders weer tot saamhoorigheid met de massa herop te voeden.

Welke schrille tegenstelling met de fascistische partijmethoden ! Bij de fascisten hebben de partijbonzen absolute macht over de te leiden " kudde "

De bolsjewistische elite beschouwt zich niet als doel in zichzelf, maar als " gevolmachtigde " van de massa. De massa is er niet om slechts den leiders tot achtergrond te dienen, maar het is de plicht van de leiders om voor de massa te leven.

XXXXXX XXXXXXXXXXXX

"Geleide " Kultuur

Zooals te verwachten was, heeft Hitler's artistieke intuitie zich ook voor wat betreft het verbieden van "ontaarde" boeken, over onze lage landen uitgestrekt. Het is nu eenmaal de taak van de nazi-partijbonzen, om al wat het heilregime zou kunnen schade berokkenen of tegenspreken, van de markt te doen verdwijnen en in de plaats daarvan een heele boel zeer schaarsch papier, met litteratuur van twijfelachtig allooi aan de propaganda-God te offeren. Intusschen is het in Duitschland, met de strikt litteraire werken, welke af en toe aan de oppervlakte opduiken maar pover gesteld en de eenigen, die eenigszins aan de gelijkte maatstaven van de litteratuurcritiek beantwoorden zijn Ernst Wiechert en misschien Waggerl.

Deze litteraire armoede, kwalitatief minder dan het minimum, kwantitatief zeer geslonken sinds 1933 is, zonder de minste twijfel het gevolg van de prang, welke het nationaal-socialisme de scheppingsdrang op de neus heeft gezet. Om redenen, als hierboven aangestipt, moesten de romanschrijvers en dichters óf zich aanpassen, ófwel zwijgen en naar een concentratiekamp. Of, zooals de Mann's(waarvan de nazi's nu zelf moeten erkennen, dat zij geen Joden zijn), Thomas, Heinrich en Klaus, klandestien en met achterlating van hun have het land verlaten.

Stephan Zweig, schrijver van in bijna alle levende talen vertaalde vertaalde werken, verliet op dezelfde wijze het land, om zich op 60 jarigen leeftijd in Rio de Janeiro, samen met zijn vrouw te gaan zelfmoorden. Feuchtwanger, schrijver van de "Jood Süsz" een der gaafste werken over het Würtenberg der 18 de eeuw, is in het Derde Rijk in zooverre bruikbaar, waar het op aan komt, zijn werk door de Duitsche film te laten plagieeren en dit op een hoogst schaamtelooze manier. Elkeen, die "De jood Süsz" las en de film ging zien is het er over eens, dat het gegeven werd gestolen en op een schandelijke wijze aan de anti-joodsche letze werd aangepast. In verband hiermede is het de moeite waard, het bedrog, met de film "De 13 Stoelen" aan de kaak te stellen. Buiten enkele details, is het gegeven uitsluitend het werk van de Russische schrijvers Ilff en Petrow. Van "De 12 Stoelen" hebben de nazi's, smugger als zij zijn, er "13" gemaakt en de rest overgelaten aan de vindingrijkheid van de bewerkers van het draaiboek. Zelfs de bronvermelding ontbreekt, wat tenslotte zeer begrijpelijk is, als men weet, dat Ilff en Petrow Sowjetschrijvers zijn, die, hoewel zij in hun werken en dit op zeer humoristische wijze, kritiek op vroegere Sowjettoestanden oefenden, nooit tengevolge daarvan gedwongen werden het land te verlaten of hun houding te wijzigen. Integendeel worden zij door de bevoegde instanties gesteund met gratificaties, die van een "barbaarsch" regime, als dat der Sowjet-Unie heelemaal niet te verwachten zijn. Wie trouwens aan de materieele en artistieke opvoeding van de Sowjet-kunstenaars twijfelt, hoeft zich maar even de Isaye-wedstrijden te herinneren. Dat de boeken van deze en alle andere Russische schrijvers (zelf Gorki !)door de nazi's verboden zijn, is zeker niet om ze in "bescherming" te nemen, doch wel om te verhinderen dat de lezers er van ingelicht zouden worden over toestanden in de Unie, welke door de anti-communnistische pers tot nog toe handig ontweken of eenvoudig doodgezwegen werden. Immers, deze schrijvers brengen wel individueele tekortkomingen aan het licht, maar laten terzelfdertijd niet na, om, binnen hèt kader van hun litteraire kunst, de partijleiders op deze tekortkomingen te wijzen. Zij dienen daardoor niet alleen het volk, doch ook het systeem, dat zij op deze wijze tegen bevooroordeelde, destructieve krachten beschermen: zij stellen niet het systeem maar de individueele zwakte van enkele van haar dienaars aansprakelijk.

Van deze breedheid van geest noch van de soepelheid (in werkelijkheid democratisch in de goede zin) waarover een leefbaar regime moet kunnen beschikken, is bij de nazi's weinig te bespeuren. In het voorwoord van een door de Duitsche propaganda uitgegeven lijst van verboden boeken, steken zij op de volgende wijze van wal!

" Gezonde en vruchtbare betrekkingen onder de volkeren en volks-
" groepen van het nieuwe Europa kunnen alleen op grondslag van een
" eerlijke en oprechte verstandhouding tot stand worden gebracht.
" Met het oog hierop heeft de Bezettende Macht, in samenwerking(sic)
" met de beroepsvereenigingen van uitgevers en boekhandelaars in
" België, besloten de onvangrijke literatuur te schiften (lees
" verbieden), die tot dusver in dienst stond van de anti duitsche
" propaganda".

Zooals men ziet, stellen de nazi's zich op zuiver nationaal standpunt. Wat "anti-nationaal-socialistisch" moest zijn, wordt "anti- duitsch". Wat het"gezonde" en "vruchtbare" betreft, zien wij, aan de hand van de lijst der verboden werken, dat alles, wat niet "pro-nazi" kan genoemd worden of het nationaal-socialisme niet onvoorwaardelijk prijst, niet instemt met daden van partijbonzen, als "onvruchtbaar en ongezond" wordt gebrandmerkt.

Na dit alles mag Joost weten, wat zij onder de slagzin" op grondslag van een eerlijke en oprechte verstandhouding" verstaan.

Na langs de springplank van de anti-joogsche geschriften (de relativiteitstheorie van Einstein is ook Joodsch en dus fout!) OPde Fransche en Engelsche propaganda beland te zijn, hanteeren zij echter zeer onhandig destroop , waar het heet: "Zóó vaak is "België in den loop der eeuwen het slagveld van wereldgeschied-" kundige beteekenis geweest, waarop kostbaar bloed werd vergoten " en de volkskracht van 's lands bewoners, aan de belangen van " vreemde heeren en machten werd geofferd! Doch het is thans de " wensch van de gansche, eens te meer door de oorlogsfurie geteis-" terde bevolking, uiteindelijk af te rekenen met dit verleden en " zich principieel te bevrijden van alle giftstoffen, die van aard " zijn, om conflikten met de nabuurvolken in het leven te roepen."

Op zijn zachts uitgedrukt zou men dit zelfkennis kunnen noemen. Maar dat is het niet. Wij moeten vergeten, dat zij het waren, die in 1914 ons land overrompelden; dat zij oorzaak waren van het kostbaar bloed, dat in Leuven, Aarschot, Lier, Luik, Dinant, enz. vergoten werd; dat zij het waren, die ons in '40 tegen de "vreemde heeren en machten" in " bescherming" namen, met al de pestilenties, die zij op rekening van de blocus schuiven. Maar daar zij er niet in slagen , profeet in eigen land te zijn, probeeren zij dat elders en formuleeren hun onmacht in een wensch, welke echter door " de oorlogs-en hongerfurie geteisterde bevolking" zeer graag wordt overgenomen, nl.: uiteindelijk afrekenen met dit verleden en zich (heelemaal niet zoo) principieel bevrijden van alle gifstoffen, voedingscorporaties, kolencentrales en "vrijwillige" inlevering van non-ferrometaal.

Volgt thans tot staving een greep uit de "verboten" lektuur van Remarque: alle werken. Erika, Heinrich, Klaus, en Thomas Mann: idem. André Maurois: idem. Ben Traven: idem: Wells: idem. Georg Hermann: idem. Bromfield: " De Regen kwam " A.M. De Jong: "Frank van Wezel's roemruchte jaren." De Leopolds Encyclopaedie Latzko: " De Man aan den Oever " en " Marcia Reale ". Jan Romein "Lage Landen bij de zee." Schoup: " In Vlaanderen heb ik gedood." R.Basin: "Les orberlé" en " Les nouveaux oberlé." Colette: " La Fin de Chéri." Eve Curie: " Madame Curie" Duhannel: 3 werken. A.Gide: 3 werken. Panait Istrati: 4 werken. Malraux: " l' Espoir " en " Le Temps du mépris." Romain Rolland : 8 werken. Jules Romains: 5 Werken. enz. enz.

De lijst omvat meer dan 1300 verboden werken, buiten de namen van 125 schrijvers en 17 uitgeverijen, waarvan alle verschenen en te verschijnen werken verboden zijn.

Zooals men ziet bleef er, met al dat "schiften", niet veel meer dan wat zemelen over. Wij vreezen nochtans, dat, op deze basis, de " gezonde en vruchtbare " samenwerking een miskraam wordt.

" Tentoonstelling van het Duitsche Boek"

Na den " overweldigen" bijval, in welke de tentoonstelling van het Duitsche Boek zich te Brussel mocht verheugen, werd deze tentoonstelling ook te Antwerpen gehouden. Zoo men echter in onze "neutrale" pers over de eerste eenigzins van bijval kon gewagen, is de tweede te Antwerpen op een volkomen fiasco uitgeloopen.

De weinigen die omwille van de hitte een oase van koelte een eenzaamheid zochten en aan den ingang twee franken entreegeld neertelden, kunnen getuigen hoe volkomen er die eenzaamheid was. Het borstbeeld van Hitler, hoe fel door de schijnwerpers beschenen, waagde het niet zijn trek van parade-ernst een weinig te ontspannen en blikte zonder eenigen zweem van vredelievendheid over de zoo kwistig uitgestalde produkten van het Dritte Reich. Want tevreden was hij niet. Te Brussel voelde hij nog om zich heen de aanwezigheid van enkele "partijgenooten" die gauw hun "plicht" kwamen vervullen en hem den gestrekten arm tegen het aangezicht duwden. Daar waren ook enkele Brusselaars, die, meenend dat er wat kijks was, gauw den neus binnenstaken om even rap weer buiten te gaan en de Antwerpenaars te waarschuwen.

Neen, tevreden was hij te Antwerpen niet. Het uitstallen van Vlaamsche schrijvers in Duitsche vertaling, noch een liefkozing als de Rembrandtprijs konden de Antwerpenaren vermurwen.

De Duitsche boekdrukkunst is genoegzaam gekend en naar waarde geschat, opdat zij in het kader van een "leidend" regime als dat van Hitler nieuwe elementen zou kunnen aan het licht brengen. De typographische verzorging der Duitsche boeken is nog steeds merkwaardig, de inhoud daarentegen van een bedroevende armoede. Het nieuwe dat deze tentoonstelling kon brengen was massa "verhandelingen" door partijbonzen, als Rosenberg, Himmler, Goebbels en last not least Hitler zelf geschreven.(Werk van Rudolf Hess bleek door een of ander technisch defect veronachtzaamd of vergeten te zijn!) Maar zelf deze openbaringen konden den eeneenzamen niet geestdriftig stemmen. Want velen waren geroepen, doch weinigen waren eenvoudig genoeg van geest om de zegeningen van den profeet zonder weerzin te aanvaarden.

De derde "Tentoonstelling van het Duitsche Boek" moest te Luik plaats hebben. Naar wij uit zeer bevoegde bron vernemen, werd zij, op grond van de belangstelling voor beide vorige, afgelast. Och neen, tevreden zal hij überhaupt niet zijn ook al hebben een paar "Vlaamsche" penneridders zich laten verleiden, om voor zijn afgietsel te poseeren.

Arno Breker

Men zegt ons: Duitschland huldigt zijn kunstenaars; dat zegt men ons. Doch verstaan we goed: alleen de "gleichgeschalteten" diegenen die het Hitlerregiem bezingen worden in de bloemen gezet, de anderen worden dood gezwegen, mogen hun werken niet toonen en leven van den hemelschen dauw.

Kent gij het geval van Arno Breker, den beeldhouwer, dat groot figuur? Voor zijn voeten strooit man bloemen en men zingt kantates ter zijner eer.

"Hij wordt gevierd en aangebeden.
Zijn hoogmoed luistert naar geen reden,
hoe schel die in zijn ooren klinkt." (Vondel)

Ter eere van Arno Breker volgen de feestlijkheden elkaar in razend tempo; in zijn land, van Oost naar West, door alle bezette gebieden hoort of ziet men slechts: Arno Breker.

Wellicht vraagt gij: wie is die groote man? Raadt maar niet, Hij is de leerling van den te weinig gekenden franschen beeldhouwer Maillol. Althans dit zei man ons te Parijs, ter gelegenheid zijner feestlijkheden.

Maillol de groote,de eenvoudige,waarvan men zeggen kan:zijn eenvoud is zijn grootheid.Daar waar Maillol heel zijn leven vocht om het onkruid uit te roeien,om zuiverheid en gebaldheid te verkrijgen,baarde hij een Duitsche draak,een Hitler-zanger.

Ook Duitschland heeft een groote beeldhouwer,Arno Breker,een vat vol verwaandheid en opgeblazen rethoriek,vol bombast en valsche pathos,een zanger van het nieuwe Duitschland.Daar waar de beeldhouwkunst sinds jaren naar eenvoud streefde,naar zuiverheid,naar gebaldheid,naar gebonden vormen binnen een gesloten blok,bracht Arno Breker ons een flodderig samenraapsel van rommelige ontbonden vormen,die naar buiten streven.

Wat is echt,wat is onecht?De ingekeerdheid van een George Minne en een Maillol,of het holle trompetgeschal en trommengeroffel van een Arno Breker?

Voorzeker,Despiau schreef een boek over Breker.Het is geschreven in schoone woorden vol lof en ~~xxxxx~~ wierook.Maar hoezeer wij ook Despiau als beeldhouwer waardeeren,in dit boek vinden wij niet den beeldhouwer, maar een laag bij den grond geboren laarzenlikker.

Arno Breker,gij ontroert niet,gij tracht te verbazen.Dat lukt u niet, Breker,niet u,niet Hitler.

==========

JORIS DIELS,DE VERRADER VAN DE VLAAMSCHE KULTUUR.

Dit jaar brak Joris Diels met de lofwaardige traditie het seizoen te openen met een Shakespaere.In de plaats daarvan werd een stuk opgevoerd van Mussolini~~x~~.In den loop van het jaar gaf Joris Diels Duitsche stukken tenbeste onder Duitsche regie,en daarna voerde hij weer Duitsche stukken op.Om te sluiten richtte hij een"feestweek" in(voor 3/4 leege zalen),gelijd aan het "Duitsche Drama in Vlaanderen".Deze "feestweek"werd opgeluisterd door een saaie voordracht van een Duitsche Dr.Prof.over het "hedendaagsche Duitsche tooneel".Dan sprak ook nog de hielelikker van de Duitschers,Odiel Daem,Hij sprak over het Duitsche Drama.Men kan,Joris Diels, het Vlaamsche volk op alle gebieden verraden.De eenen doen het "politiek", de anderen "ekonomisch".Gij doet het "kultureel".En weet,Joris Diels,dat de onvermijdelijk nadarende straf voor al deze gevallen even zwaar is.

==========

DELWAIDE,COLLABORATIONNIST.

De voorloopige burgemeester van Antwerpen,de heer Delwaide,stelt er prijs op zich in verschillende milieus te laten doorgaan voor een Engelschgezinde.Niet om wat gij U voordoet,Heer Delwaide,maar om wat gij doet,zult gij rekenschap moeten geven.Alleen uw daden tellen.En uw daden zijn die van een collaborationnist 100 %.

Gij hebt aktief meegewerkt aan de vorming van het onwettige Groot-Antwerpen,een manoeuvre dat alleen bestemd was om al de anti-Duitsche elementen uit de gemeentebesturen van de agglomeratie over boord te werpen.

Gij zijt de eenige burgemeester,die de Davidster door gemeentepersoneel liet uitreiken.Elders mochten de Duitschers zelf dit menschonteerend werk opknappen.

Gij zijt de eenige burgemeester,die op bevel van de Duitschers,de gemeentebedienden liet doorwerken tot 5 uur.....

==========

GEACHTE LEZER;
DE UITGAVE VAN"DE TRIBUNE",GESCHIEDT MET GROOT GEVAAR.VERNIETIG DIT TIJDSCHRIFT NIET NA LEZING,MAAR GEEF HET DOOR AAN EEN BETROUWBAAR IEMAND.

VERGEET NIET?DAT VELE TIENTALLEN MOEDIGE STRIJDERS VOOR 'S LANDS ONAFHANKELIJKHEID ALS SLACHTOFFERS VAN DE DUITSCHE TERREUR IN GEVANGENISSEN EN CONCENTRATIEKAMPEN VERKOMMEREN.

HELP HUN VROUW EN KINDEREN,STEUN MILD ONS:SOLIDARITEITSFONDS!